09/01/2021

Πέρα από τους συμβολισμούς απαιτείται και έμπρακτη δικαιοσύνη

/ Επικαιρότητα

Του Νικόλαου Ζαΐμη

Μια από τις μαρτυρικότερες κατά τόπους Εκκλησίες αποτελεί αυτή της Αλβανίας καθώς, μόνο το διάστημα **της κομμουνιστικής αθεΐας** υπέστη σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή. Την περίοδο εκείνη ναοί καταστράφηκαν εντελώς, κληρικοί εκτελέστηκαν βάναυσα ή πέρασαν το μεγαλύτερο στάδιο της ζωής τους σε εξορίες και φυλακές.

Φέτος συμπληρώνονται **30 χρόνια** από την πτώση του καθεστώτος εκείνου που ευαγγελίζονταν πως θα έφερνε ένα καλύτερο αύριο. Αλλά τελικά, το μόνο που επέφερε, ήταν μια δουλεία που κράτησε 50 και πλέον χρόνια αφήνοντας τα στίγματά της και στους Ορθοδόξους.

Καθυστερημένα, και δειλά δειλά θα λέγαμε, η Αλβανία δείχνει να αναγνωρίζει την

συμβολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας την περίοδο εκείνη. Όχι με πράξεις βέβαια, όπως η επιστροφή της **εκκλησιαστικής περιουσίας που κατάσχεσαι το καθεστώς Χότζα,** αλλά με συμβολικές κινήσεις. Όπως αυτή που προέβη ο Αλβανός πρόεδρος **Ιλίρ Μέτα** την ημέρα των **Θεοφανείων στο Βεράτιο**. Όπως σημείωσε ο ίδιος, ήθελε με τον τρόπο αυτό να τιμήσει την πολύτιμη, όπως την χαρακτήρισε, συμβολή της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην ελευθερία και την επικράτηση της δημοκρατία στο αλβανικό κράτος.

Λίγα εικοσιτετράωρα πριν εκπνεύσει το 2020 ο Μέτα είχε προβεί σε ακόμη μια κίνηση. Επέδωσε τον τίτλο του «Ιππότη του Τάγματος του Σκεντέρμπεη» στους απογόνους ενός ιερέα, **του π. Αλέξανδρου Λίπε από την Πρεμετή,** ο οποίος ύστερα από βασανιστήρια και πολύμηνη φυλάκιση στο κάστρο του Αργυροκάστρου, τουφεκίστηκε, κατόπιν προσωπικής εντολής του δικτάτορα Εμβέρ Χότζα, το καλοκαίρι του 1946. Μέχρι και σήμερα ο τόπος που τάφηκε παραμένει άγνωστος. Το αδίκημα του ιερέα εκείνου ήταν απλά ότι κήρυττε τον Χριστό και μιλούσε Ελληνικά. Αυτό αρκούσε για να χαρακτηριστεί εχθρός του λαού. «Στο πρόσωπό του τιμούμε το θάρρος και το αγωνιστικό φρόνημα που επέδειξε. Η θυσία της ζωής του ήταν μια θυσία για την δημοκρατία και την ελευθερία», σημείωσε, για αυτόν που κάποτε διδασκόταν στα σχολεία ως εχθρός του λαού, ο Μέτα.

Η Εκκλησία της Αλβανίας από την πρώτη στιγμή που **ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος** κατέφτασε να καταγράψει το τι είχε απομείνει από εκείνη την λαίλαπα του αθεϊσμού, μέχρι και σήμερα, πάλεψε για πολλά χρόνια μόνη να σταθεί στα πόδια της. Με την καχυποψία έντονη στο πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου τα πρώτα χρόνια της παρουσίας του εκεί. Ο ίδιος κλήθηκε να περάσει πολλές χαράδρες μέχρι να γεφυρώσει την καχυποψία με την ανιδιοτελή προσφορά.

Πέρα από τους συμβολισμούς όμως, επιτακτική ανάγκη είναι, **η Εκκλησία να αποκτήσει εκ νέου αυτά που της ανήκουν.** Τις εκκλησιές της, τα μοναστήρια της και κάθε τι που δικαιούται. Μπορεί στη χώρα που κάποτε διακήρυττε πως «ουκ έστιν Θεός», να υψώνεται πλέον άφοβα ο σταυρός, είναι ώρα όμως να αποδοθεί και έμπρακτα η δικαιοσύνη.